

BEIRUT | LIBANON

Lebanon

mon amour!

Libanon har siden borgerkrigen i 1975–90 ligget med brukket rygg, mørbanka og forslått, utbombet og såret – men landet er i ferd med å reise seg og forbereder seg på turismen.

Vil de klare det? Er du klar?

✍️ ANDERS WYLLER

ALENE I BEIRUT klokka 0420. Første møte med fremmed by. Ingen lukker opp døra på gjestehuset jeg har forhåndsbestilt. Jeg står altså i Beirut midt på natta i bydelen Achrafieh uten et sted å bo. Brutalt. Området er nesten ikke opplyst. Kun et svakt lysskjær fra en utelykt ved inngangsporten nede ved gaten. Fornemmelse av tause betongbygninger. Det er som om alle har reist sin vei. Jeg står i andre etasje i en bygning med fem etasjer. Ringer på døra en gang til. Jeg banker forsiktig, litt hardere. Jeg har jo høflighet meislet inn i ryggmargen min – vil jo for all del ikke forstyrre nattesøvn til naboene i huset heller. Jeg ringer nummeret til vertinnen. Ingen svarer. *Abomenten kan ikke nås.* Flode alene. Hva gjør jeg? Praier en taxi og kjører rundt for å finne et hotellrom? Jeg er trøtt og sliten. Å lande midt på natta i en fremmed storby gir sjelden grobunn for de mest ekstatisk geniale ideer.

Men jeg har et telefonnummer til. Heldigvis.

– Hva er trygt? spør Samer og ser hardt på meg. Som du vet, Libanon har ikke monopol på terror i dag. Hele verden er arena for terror.

– Samer? Beklager, jeg vet det er fullt hos deg, og jeg skal jo egentlig ikke til deg før om et døgn. Men jeg, *the norwegian*, står her midt i byen din og aner vel knapt mine arme råd. Jeg kan sove i en stol ...

Samer skjønner. Jeg slenger baggen over skulderen og vakler ut i Beirut-natten og ned på Achrafieh Street og praier en taxi.

Gjestehuset Baffa House ligger i bydelen Mar Mikhaël tilbaketrasket fra veien med sedertrær som halvt skjuler inngangen. Døren er åpen. Jeg går opp i 2. etasje, forbi plakaten av filmklassikeren *Beyrouth* fra 1982. Samer står i underbukse og t-skjorte og tar imot en fremmed. Trøtt, med skeivt smil og viser meg til sofaen.

Alle trenger en venn i en stor by.

IS IT SAFE, is it safe? Samer får stadig det uunngeelige spørsmålet i forbindelse med gjester som er nysgjerrige på å reise til Libanon. Enten de kommer fra Østerrike, Australia, Spania, Japan ... Ja, *er det safe?* 12. november 2015 smalt to selvmordsbomber i bydelen Bourj el-Barajneh,

sør i Beirut, der det for det meste bor sjiamuslimere. 43 døde og 239 ble skadet. Hendelsen kom i skyggen av Paris-terroren dagen etter.

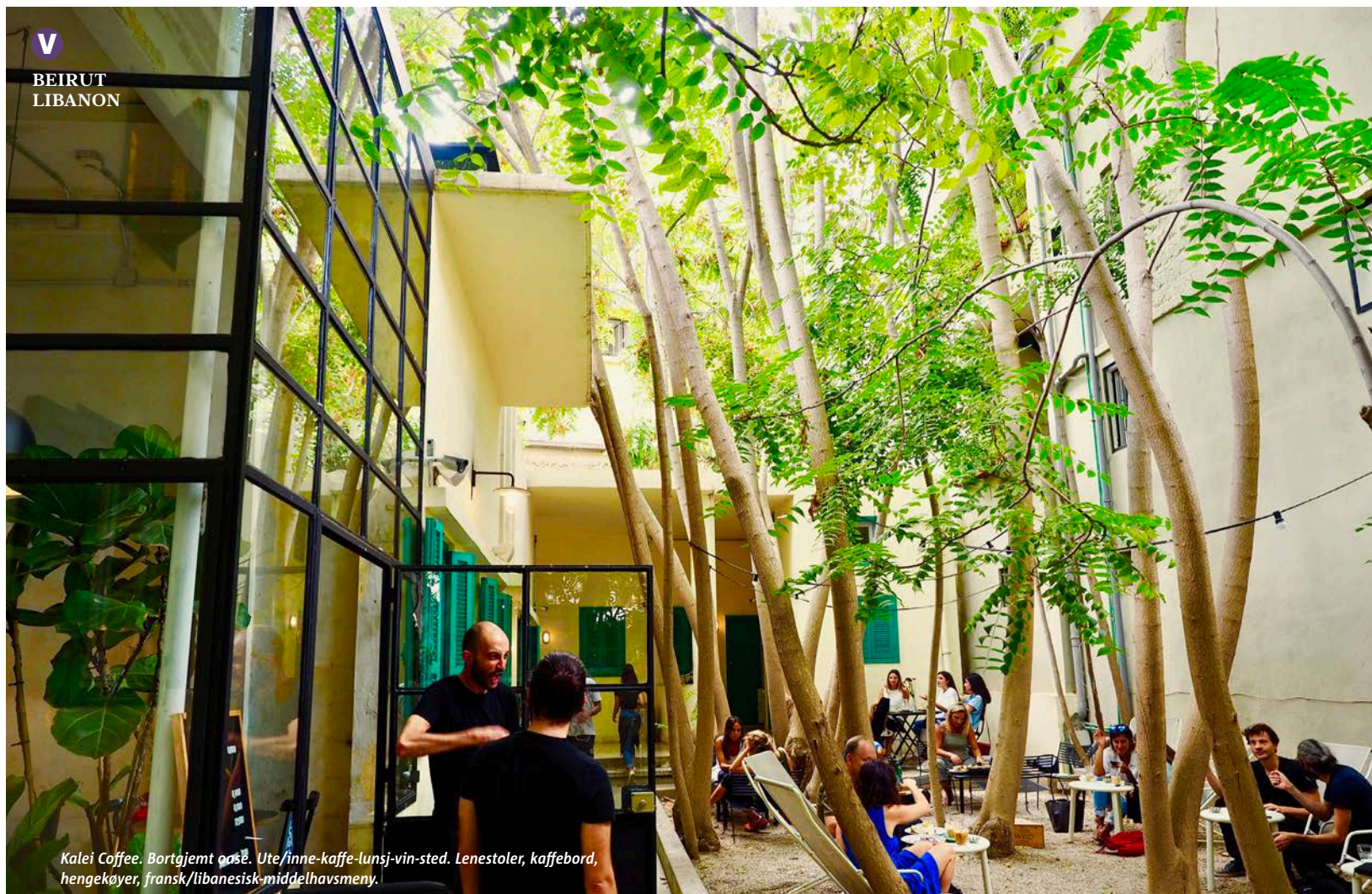
Men uroen i Libanon startet lenge før det. Borgerkrigen i 1975–90 mellom, svært forenklet sagt, kristne og muslimer resulterte i 250 000 døde og et ødelagt Beirut. Siden har landet, mørbanka og forslått, vaklet videre på krykker i nøktern optimisme. Men uroen er der hele tiden – med sporadiske bluss mellom ulike religiøse grupperinger.

– Hva er trygt? spør Samer og ser hardt på meg. Som du vet, Libanon har ikke monopol på terror i dag. Hele verden er en arena for terror. Det skjer overalt. Paris, London, Barcelona, Nice ... Så si meg, hvor er det trygt i dag?

Samer er filmprodusent samtidig som han driver gjestehuset Baffa House i Mar Mikhaël, en bydel som er i ferd med å blomstre opp med hektisk kafe- og restaurantliv. Her bor han sammen med kona og de to barna. Samer er 3. generasjons italiener etter farfar som var med på

Beirut er et trapperike. Trappene er som små hemmelige dører inn til eventyret.

Kalei Coffee. Bortgjemt og sø. Ute/inne-kaffe-lunsj-vin-sted. Lenestoler, kaffebord, hengekøyer, fransk/libanesiske-middelhavs meny.

Interiør Dar Linda, Deir el Qamar.

Skal vi se ... ledningen til defekt ringeklokke oppgang C...

Mar Mikhael – eksotisk og lokalt på samme tid.

Kalei Coffee - Beiruts beste kaffejoint.

å bygge jernbanen. Farfar forelsket seg i en smellvakker libanesiske kvinne, og havnet her. Baffa House er familiehuset til Samer. Som gjestehus er det blitt populært. Fire store utleierom, særdeles flott pusset opp. Livet som hotelleier tar plutselig mye tid. Skal han utvide, skal han kjøpe et større sted? Eller skal han satse videre på filmkarrieren? For usikkerheten ligger der, selv om man har lært seg å leve med den.

– Jeg kan alltid ta imot en bestilling på en seng et år i forveien. Men det er umulig å planlegge å pusse opp eller utvide businessen – fremtiden er ikke sånn for oss ... foreløpig. Nå er vi glad for at det er fred.

FROKOST. O LA LA – for en meny! Libanesere vet å sette pris på et langt og omfattende måltid for å stå godt rustet til arbeidsdagen. Et bord og et trillebord fylt opp av lokale godsaker. Tøft for nordboere som behersker øvelsen å stikke på jobb med kun tre kopper kaffe innabords. Typisk libanesiske frokost: *manakish* (flatbrød, pitabrød), fersk frukt-

lat, oliven, hermetiserte frukter, hjemmelaget marmelade (Samers bestemor sin oppskrift), baby-slangeagurker, tomater, halloumi, *zaatar* (kryddermiks til å smøre på brødet), *labneh* (ferskost laget av yoghurt, brukes også til å smøre på brødet), *msabbaha*, som er basert på hummus og kikerter, og dertil to speilegg. Og libanesiske kaffe. Den er skarp, altså. De ser rart på deg hvis du lindrer med melk oppi.

Her sitter jeg på verandaen og spiser frokost og har utsikt over en ubebygd tomt, der det inntil for få uker siden stod en stor bygning à la Baffa House, samt utsikt over mot Beiruts gamle stasjonsområde fra 1895. På mange måter er denne utsikten svært beskrivende for perioden Beirut befinner seg i i dag – og utfordringene: en by i utrolig omveltning, raske rivningsprosjekter, kolossal byggeaktivitet, men med vilkårlig byplanlegging og høy korrupsjon – samt Beiruts akilleshæl: manglende kollektivtransport.

Det fins rett og slett ikke noe kollektivtilbud. Ingen busser, ingen trik-

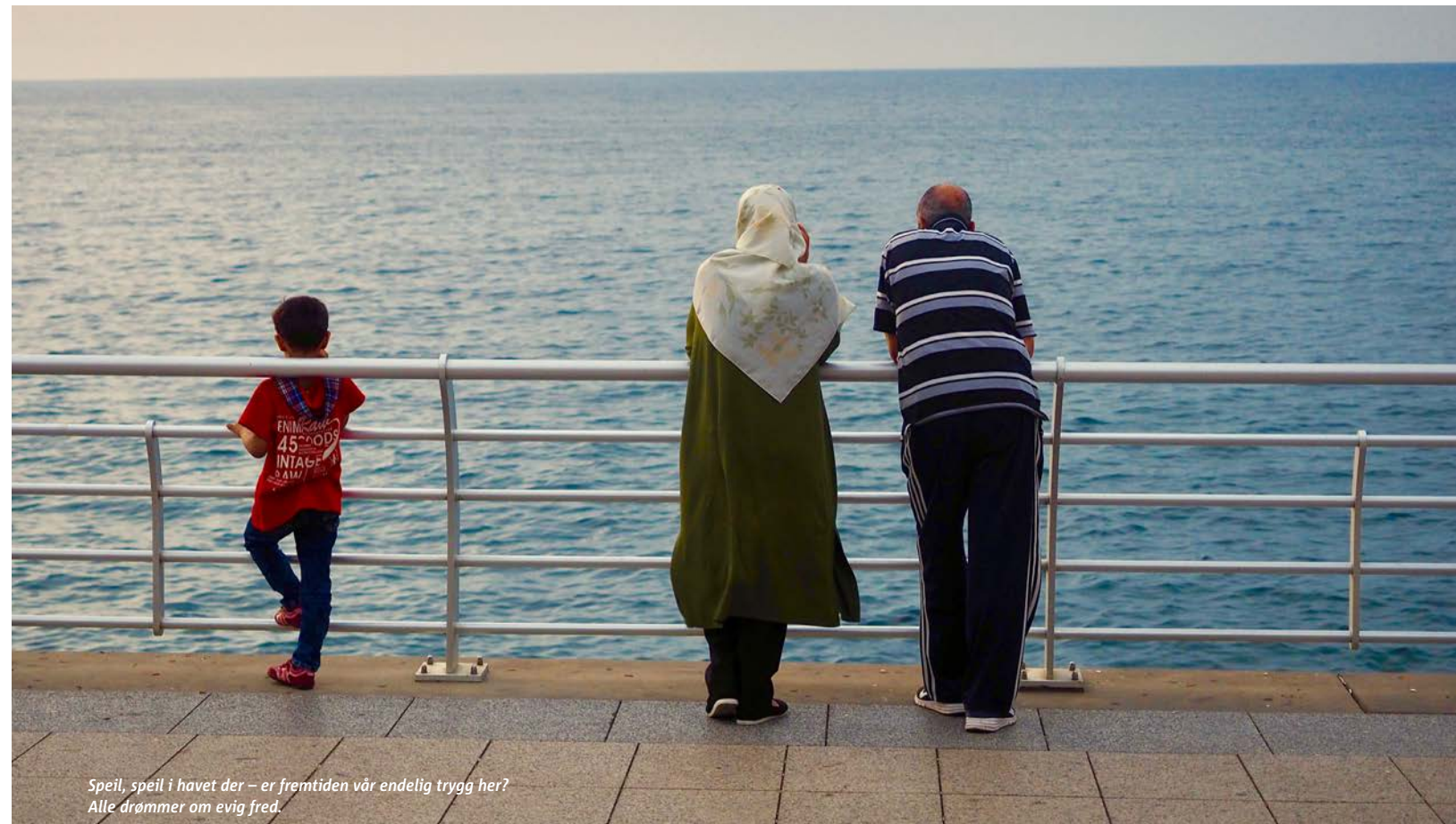
ker. Ingen togforbindelse heller. Men det har ikke alltid vært slik. I 1895 tøffet det første toget ut fra Beirut og videre gjennom Bekaadalen og mot Rayak, nær grensen til Syria. Libanons toglinje var 408 km lang og gikk gjennom landet, og krysset til og med grensen til nabolandene Syria og Israel. Mer enn 3000 mennesker jobbet ved togfabrikken i Rayak under annen verdenskrig. Men på grunn av borgerkrigen i 1975–90 ble det slutt på togtrafikken. Enkelte tog og strekninger ble ødelagt under krigen, andre strekninger av jernbanen ble rasket vekk til fordel for motorveier etter krigen. Stasjonsområdet i Mar Mikhael er omgjort til bar. Riktignok går det flust av minibusser som beveger seg i et slags system, og taxier. Og biler – det er to millioner av dem på en bebefolkning på fire millioner.

SÅ MAN KAN jo undre seg: Hva er Den Store Planen for byen? Man skulle tro det var så lett; Libanon har jo alle forutsetninger for å bli et superattraktivt reisemål – eksotisk

Og libanesiske kaffe. Den er skarp, altså. De ser rart på deg hvis du lindrer med melk oppi.

Kveldsåpent. Langs strandpromenaden fra Zaitunay Bay til Det amerikanske universitetet rusler folk i alle aldre og alle samfunnslag og kikker på livet, på solnedgangen.

Speil, speil i havet der – er fremtiden vår endelig trygg her?
Alle drømmer om evig fred.

beliggende på Levanten med lang kystlinje med Middelhavet rett inn, fantastisk naturvariasjon med dype daler og høye fjell, historiske monumenter – og menneskemiksen. Men det er skraklete styringsforhold, skyhøy korrupsjon, ingen ser ut til å ha vilje nok. Og nevnte jeg søppelhåndteringen? Søpla blir ikke borte. Joda, fra gatene – men den blir dumpet i havet, eller gravd ned oppe i fjellene. Middelhavet er forurenset. Du kan for eksempel ikke bade fra den fristende og endeløse strandpromenaden i Beirut. Etter søppelkrisen i 2015 har det bare forverret seg. Det er ikke vilje hos myndighetene. Aktivister har delt bilder av lastebiler som kjører fra områder nord i Beirut og rett ut i havet. Man får lyst til å stille seg opp utenfor de splitter nye soukene i Down Town og rope: Skjerp dere – fiks det!

WALKING IN BEIRUT. Kaotisk, forurenset, bråkete, jamrende som et såret dyr som er i ferd med å reise seg. Byen har en usynlig tiltrekningskraft. Hva er det? Du føler deg trygg, menneskene er antitesen til den norsk skepsisen: åpne, vennlig imøtekommende, nysgjerrige. Den første innskyttelsen er at Beirut er en

Jeg har sjelden opplevd en så gjennomgripende god stemning. Og så er det litt underlig å spasere her – vi som vokste opp på syttitallet med drønnet fra Midtøsten og rapportene om grusomhetene og gråten fra en ødelagt by – og utstasjonerte norske FN-soldater.

litt klønete by å orientere seg i for fotentusiaster. Men med litt sindighet og løsningsglede kommer du deg rundt. Bilene bestemmer. Aksepter det. Mellom grå, skranglete, avflasede betongbygninger, biler som er parkert på tvers over fortauene, heisekraner, uterestauranter, nye bygg, så sjangler og balanserer du på smale fortauer. Byggeaktivitet overalt. Hele tiden. Hver gate sin tidsreise. Mar Mikhaël, Hamra, den armenske bydelen Bourj Hammoud, Down Town. Det er bare å gå på. Smyg inn og ut av smågater. Vilkarlig bare smette inn i et av trappesmugene, som er som hemmelige små dører overalt i byen. Du vet ikke hva som skjuler seg på toppen eller rundt en sving. Ikke minst – byen byr på åpne gallerier. Graffitikunst overalt – enten for å spre et budskap eller bare for kunstens skyld. Og på en avsats finner du kafeen, og på neste trinn er du oppe på museet ...

Jeg har sjelden opplevd en så gjennomgripende god stemning. Og så er det litt underlig å spasere her – vi som vokste opp på syttitallet med drønnet fra Midtøsten og rapportene om grusomhetene og gråten fra en ødelagt by – og utstasjonerte norske FN-soldater. Apropos Down Town. Dette er liksom skrytebildet

av Det Nye Beirut. I de nye soukene; her finner du alle toppmerkene. Men i hovedsak er det helt dødt her. Det er jo nesten ikke folk. Tidligere var dette hjertet i kommersen i byen; et pulserende virvar av smug og torg ned mot havnen og havet. Kafeer, restauranter, turister, handelsmenn, busser og taxier, mennesker hit og dit, fiskehandlere, vannpiper ... I dag er dette bare et vakkert minne fra den tiden Beirut ble kalt Midtøstens Paris. Et minne som er vanskelig å fremkalle i drønnet fra Ferrarien som passerer i full fart forbi meg.

Om kvelden spaserer jeg langs den lange strandpromenaden som går fra Zaitunay Bay til Det amerikanske universitetet. Her rusler folk i alle aldre og alle samfunnslag og kikker på livet, på luksusbåtene, på solnedgangen. Her er også mange syriske flyktninger. Kvinner, menn, barn, familier – de samler seg på klippene foran promenaden og bader, de fleste med klærne på, i det forurensete Middelhavet idet sola går ned. Libanon har tatt imot over to millioner syriske flyktninger. I et land på litt over seks millioner innbyggere er ikke dette helt uproblematisk. Men som Samer sier: – Vi har vært i liknende situasjon selv, vi kan ikke stå og se på. Vi er mennesker med hjerte, vi vil hjelpe.

Natten er myk og varm i Beirut. Middelhavet slår innover strandpromenaden, og himmelen er rød og fin.

RESTAURANTEN VAROUJ. Det er kveld. Temperaturen er sånn som vi liker det: 24 grader. Samer har tatt meg med til den armenske bydelen, Bourj Hammoud. Armenerne har vært i Libanon i århundrer, helt siden fönikerne var her og deretter Romerriket. Men den store innvandringen i nyere tid skjedde som følge av det armenske folkemordet i 1915. Tallet i dag ligger på omtrent 156 000, og utgjør 4 % av landets innbyggere. I Bourj Hammoud er det langt røffere visuelt enn i Mar Mikhaël. Det er lavere bygninger, et virvar av smug, søplete, en annen stemning, og bøy hodet – strømledningene henger mange steder lavt. Den store byggeaktiviteten har ikke tatt av her – ennå. Men vi skal på restaurant! til Varouj. Den gamle røveren som hele livet drev sitt høl-i-veggen-restaurant med fem bord. Varouj døde i fjor, men sønnen hans har overtatt og driver videre i dag.

– Varouj var gæren. Du fikk ikke forlate restauranten før du hadde spist opp maten. Hvis du hadde med deg en venninne som spurte om et

På veggen henger et portrett av den forne Varouj der han smiler.

– Det er helt feil, sier Karim, venn av Samer og driver av bananplantasje. – Varouj smilte aldri! Bildet er løgn.

eller annet, så svarte han alltid henvendt til mannen. Samer ler. Han har vært her mange ganger. Varouj er et hellig sted.

Restauranten er liten. Det er som sagt fem bord – lett å fylle opp. Det er høy stemning da vi kommer inn, alle bord er opptatt. På veggen henger et portrett av den forne Varouj der han smiler.

– Det er helt feil, sier Karim, venn av Samer og driver av bananplantasje. – Varouj smilte aldri! Bildet er løgn.

Vi ler. Vi starter friskt med arak. Levantisk spritklassiker som ofte holder 50–60 % alkoholnivå. Oi sann! Her gjelder det å ligge litt bakpå i forhold til drevne arakister.

– Anders, hvor pysete er du, hva tåler du av mat? Jeg tenker vi kjører hele Varouj-menyen. Det betyr innvoller ... Samer ser utfordrende på meg.

– Nei, nei, nei – jo! Jeg er pysete. Ålreit, da tar vi den litt snillere varianten. Samer og Karim veksler blick og flirer hemmelighetsfullt.

Mens vi venter på maten, går

praten om utfordringene for Beirut og Libanon.

Men Samer og Karim er optimister: Du, vi har hatt fred lenge nå. To år, er det ikke det? Sier Samer med et skjevt smil. Men han mener det. To år er lenge. Nok til å ha trua. Men ikke nok til at han er trygg på å utvide gjestehuset sitt.

Mer arak. Og der er maten. Jeg teller fjorten retter. Skal ikke trette med alle smårettene, bare dra de to store linjene: froskelår og grillede småfugler. Joda, jeg lever ennå. Sikker takket være araken.

PLUTSELIG ER JEG i fjellet. En times kjøretur ut av Beirut, og jeg er i det grønne. Emirens by, Deir el Qamar var residensby for Libanons guvernør på 1500–1700-tallet og er kjent for den mektige Fakhreddine-moskeen, som er den eldste i landet. Her er beirutpuls byttet ut med hvilepuls. Folk stikker hit for å få seg en pause fra bykaoset. Det er frodig. Høyt. Stille. Luften er ren. Jeg sitter i villaen til Kamal og moren Noor og den franske journalistvenninnen

Frodig utsikt over Deir el Qamar.

Libanesisk frokost. Mye, sunt og tidkrevende.

Kosekrok i Dar Linda.

Mohammad Al-Amin moskeen, down town Beirut.

Noor og Kamal. Mor og sønn som driver Dar Linda.

14-retters hos Varouj.

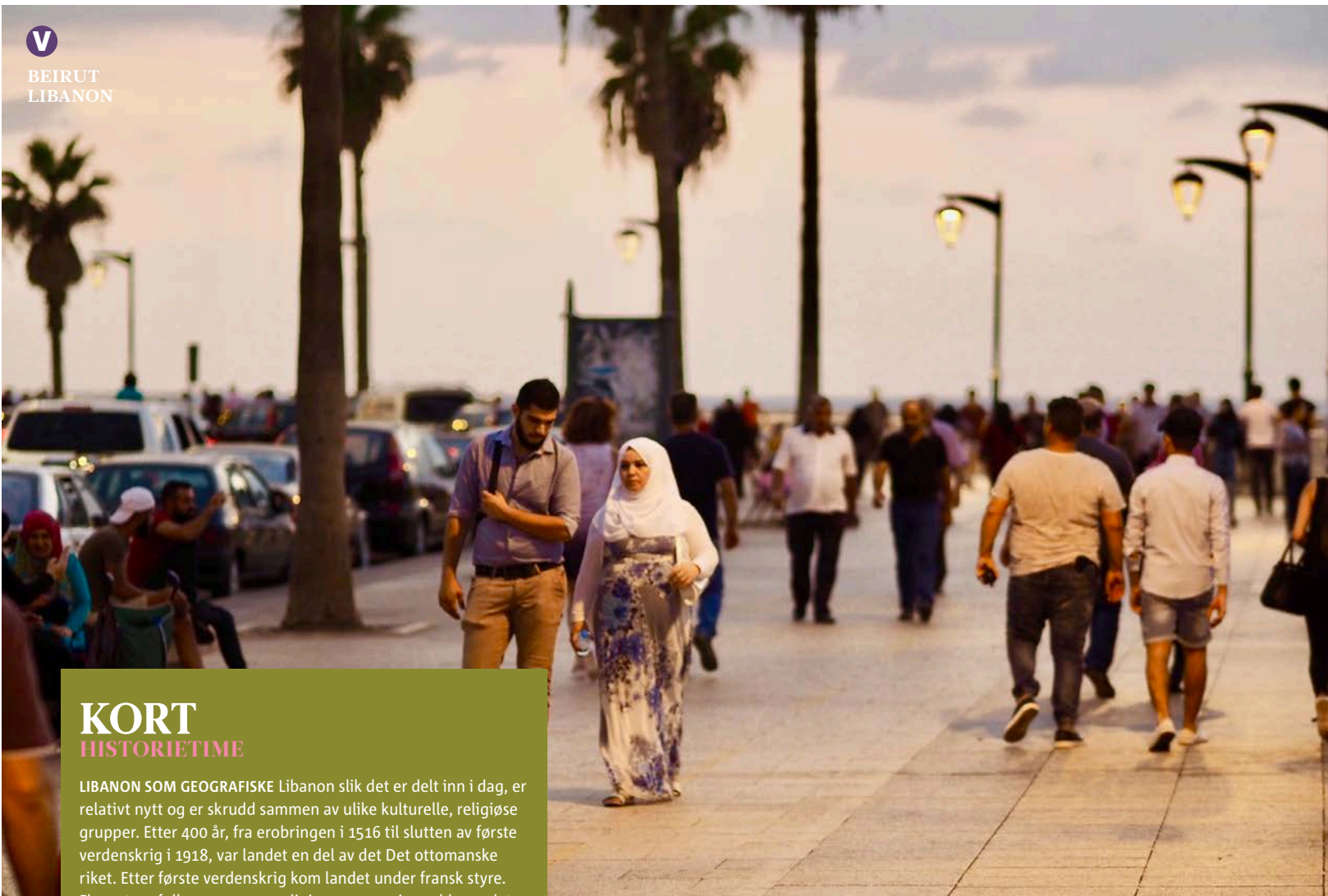
Klassisk bygård i Beirut.

Ustoppelig byggeaktivitet i Beirut.

Minnetavle med halogenpære.

KORT HISTORIETID

LIBANON SOM GEOGRAFISKE Libanon slik det er delt inn i dag, er relativt nytt og er skrudd sammen av ulike kulturelle, religiøse grupper. Etter 400 år, fra erobringen i 1516 til slutten av første verdenskrig i 1918, var landet en del av det Det ottomanske riket. Etter første verdenskrig kom landet under fransk styre. Flere store folkegrupper og religiøse grupperinger ble samlet under ett tak, med en majoritet av kristne. Den geografiske fordelingen så slik ut: kristne og sunnimuslimere langs kysten, sjiamuslimere sør i landet og drusere i fjellområdene. Etter uavhengigheten fra Frankrike i 1943 tiltok uroen mellom de ulike religiøse gruppene. Ved opprettelsen av staten Israel i 1948, og senere i forbindelse med seksdagerskrigen med Israel i 1967, flyktet mange palestinere fra Israel og til Libanon. Dette førte til at balansen forandret seg, og det ble et muslimsk flertall. På slutten av sekstitallet og i begynnelsen av syttitallet eskaleres uroen. Det oppsto gnisinger hovedsakelig mellom kristne og palestinere (i hovedsak PLO) som resulterte i den blodige søndagen 13. april 1975, der en rekke drap skjedde mellom kristne og palestinere i Ain al-Rummana i Øst-Beirut. Det var startskuddet på borgerkrigen som varte helt til 1990, og som la store deler av Beirut i grus. Israel og Syria støttet ulike fraksjoner. FN sendte fredsbevarende styrker, der også Norge var involvert. Det har ikke vært folketelling i landet siden 1932, men man antar at det i dag er overvekt av muslimer, ca. 61 %, og kristne 39 %. Libanon består av sjiamuslimere, sunnimuslimere, drusere, alawitter, kristne – armensk ortodokse, gresk ortodokse, romersk katolske, syrisk ortodokse, protestanter. Ikke rart det tigger.

DET ER FLERE libanesere i utlandet enn i Libanon. Man anslår at tallet er ca. 15 millioner. Den store folkevandringen skjedde på slutten av 1800-tallet, der libanesere etter flere hundre år med otomansk herredømme fikk nok – og stakk. Særlig kristne libanesere emigrerte til Egypt, deler av Afrika og i hovedsak Nord- og Sør-Amerika. Bare i Brasil antar man at det er nær 7 millioner libanesere i dag. Penger fra disse utvandrerne har ikke vært ubetydelig i den libanesiske økonomien.

Virginie. Kamal er 36 år og tegneserieforfatter. Jeg er ikke helt ukjent med sjangeren, så det går raskt noen runder med name dropping av ulike tegneserieforfattere. Noor er arkeolog og antropolog. Har dratt med seg sønnene sine på ulike antropologiske utflukter som nok har satt sitt preg på dem. Blant annet til Afrika og ut i ørkenen for å overvære ulike religiøse stammers hemmelige ritualer. – Du skremte møkka av oss, mor – vi var seks og åtte år gamle. Hva tror du – det var som å være med i en horror-film. Noor er samler. Hele villaen er fylt av gjenstander – tepper fra Marokko, gamle lysbildeapparater fra Egypt, lykter, kister, spill fra Syria. Villaen er moderne med store, åpne rom inne, ute er det terrasser og patioer som vender ut mot hagen og med utsikt over dalen og Deir el Qamar. Samtalen er som om vi har kjent hverandre et liv. Virginie ble forelsket i landet – det er helt utenkelig å flytte tilbake til Paris.

Foreldre og venner frarådet henne på det sterkeste å flytte hit – de var engstelige. Trass og standhaftighet, hun bor her nå og jobber som frilanser. Og dessuten; hun syns Mar Mikhaël er ødelagt med alle kafeene og det hektiske utelivet. – Er det bare fordi det er blitt hyggelig der nå, eller at det ikke lenger er møkkete, falleferdig og ekte? spør Kamal og flirer. Og sånn fortsetter det. Vi sitter til langt på natt. Det er noe her, nøkelen til Libanon-opplevelsen.

SÅ, HVOR GÅR Libanon? Et skjørt land bygget på et fundament som er moderne og gammelt, lekent og rigid, rikt og korrupt, arabisk og europeisk. Både kjent og veldig ukjent. Eksotisk og jordnært. Ødelagt og friskmeldt. Det er fort å peke på alt som ikke funker i Libanon. Men samma det. Libanon er noe helt eget. Jævlig, vakkert, sjarmende, vennlig. Snakker vi kjapp forelskelse? Gjett om. **V**

GUIDE

LIBANON

FAKTA

Areal: 10 400 km²
Befolkning: 6 085 000
Styreform: republikk
Språk: arabisk, fransk, engelsk
Valuta: libanesisk pund (LBP), USD går utmerket
Hovedstad: Beirut
Tidsforskjell: + 1 time
Religion: muslimer 60 %, kristne 39 %
Visum: ved ankomst
Elektrisitet: 220V, stikkontakter som her
Klima: middelhavsklima, våte vintre, tørre somre.
Fjellene i Libanon får godt med snø.

REISEN DIT

Hittil har det vært litt tungvint å reise til Libanon. Lufthansa flyr Oslo–Beirut via Frankfurt for ca. 3500 kroner, men som regel med ugunstige ankomsttidspunkt midt på natten. Men – be hold! – SAS starter flyvninger direkte fra Stockholm og København til Beirut fra 2018.

REISE RUNDT

Det fins ikke noen kollektivtransport i Libanon, ei heller togforbindelse. I Beirut er det minibusser (**OCFTC**, blå og hvite busser, **LCC** røde og hvite minibusser) som kjører en slags rute. Ikke noe busstopp, men stopper når du vil. Uber er derimot vel fungerende i Beirut. Vanlige taxier krever sin gode forhandler før man setter seg inn. Flere bra taxiskapere du kan bestille direkte fra, bl.a. Alfa Taxi tlf. +9611560910. **L'Hote Libanais**, som er en gjestehus-sammenslåing, har også egne sjåførere som kjører deg dit du skal, for utflukter og henting på flyplassen, for avtalt pris på forhånd, hotelibana.com.

FRA FLYPLASSEN

En tur fra **Beirut Rafik Hariri International Airport** til sentrum koster ca. 15\$ med Uber. De offisielle flyplassstaxiene er merket med flyplasslogoen på siden; tur fra flyplassen til sentrum koster ca. 25\$, bli likevel enig med taxisjåføren om prisen. Vanlige taxier krever litt mer jobb mht. til pris – disse starter ofte på 30–50\$, så her gjelder å starte på 10\$ for å havne på rett pris. Forhåndsbestilling av taxi: Allo Taxi, allotaxi.com.lb

OVERNATTING

L'Hote Libanais, er en sammenslutning av en rekke ulike små gjestehus med høy kvalitet og særpreg, spredd over hele Libanon, som f.eks. **Dar Linda** oppe i Deir el Qamar. Her bor du mer eller mindre hjemme hos folk og blir en del av deres hverdagsliv, men graden av samkvem bestemmer du selvfølgelig selv. Felles for stedene er at eierne er kunnskapsrike og svært behjelpelige med å legge opp turer og arrangementer for oppholdet ditt – alt fra utflukter, matkurs, yoga, restauranttips til taxi, henting til og fra flyplass etc. Pris 130\$–

200\$. hotelibana.com
Baffa House, Patriarch Arida, Mar Mikhael, tlf. +961 81 668 221. Beliggende i en stille gate i Mar Mikhael, sentralt mellom Achrafieh, Gemmayzeh og Beiruts Lille-Armenia, Bourj Hammoud. Særdeles hyggelig sted, fantastisk frokost og spesielt hjelpsom betjening. 150\$ natten. baffahouse.com

RESTAURANTER

Makan Restaurant, Patriarch Arida, +96170954057. Herlig bortgjemt restaurant med egen hage og inne- og uteservering. Spennende og variert meny, hyggelig også for bare å ta en drink.
Tavolina, Rue 62, Gemmayzeh, tlf. +9611442244. Hektisk italiener, men

svært god og med høy stemning.

Varouj, Alfred Nobel Street, Bourj Hammoud, tlf. +9613882933. Tradisjonell armensk mat, du bestemmer egentlig ikke hva du spiser, men blir servert en rekke småretter, bl.a. pølser, froskelår og andre armenske delikatesser.

KAFFE-/LUNGSJESTEDER

Kalei Coffee, Mar Mikhael. Her blir du servert den beste kaffen i Beirut. Bortgjemt i Mar Mikhael, oaseaktig. Ute/inne-kafe-lunsvin-sted. Lenestoler, kaffebord, hengekøyer, fransk/libanesisk-middelhavmeny. kaleicoffee.com

Backburner, Ariss w Kanafani, tlf. +961 1 989 343. Pause for apostlenes hester her. Kaffejoint med hjemmelagde bakervarer. Digg brownies. Hyggelig betjening.

Papercup, Agopian Building, Pharaon Street, Mar Mikhael, tlf. +9611443083. Herlig bokkafé med fokus på lokale og internasjonale bøker, kunst, arkitektur, magasiner etc. Og litteraturhappenings. Og kaffe!

VISUM/INNREISE

Visum ved ankomst, varighet 1 måned. Har du israelsk stempel i passet, blir det trøbbel, og kan føre til kjapp retur.

SIKKERHET

UD har opprettet reiseråd – og advarer mot å reise til Libanon hvis du ikke må. Følg med på landsider.no.

LITTERATUR

Skaff deg gratisbrosjyren *Best of Beirut* på hotellet ditt. Publisert tre ganger i året, gode tips, flotte kart. Ellers mer tradisjonelle guidebøker:

Beirut (Footprint 2014)
Libanon (Footprint 2011)

Wallpapers City Guide Beirut fra 2012 er utsolgt, men verdt å lete etter på ulike internasjonale nettsider, mens vi venter på ny versjon.

utflukter FRA BEIRUT

1: Baalbek i Bekaadalen

Byen ligger på 1170 moh., ca. 85 km nordøst for Beirut og er kjent for sine svært intakte og detaljerte romerske tempelruiner. Her arrangeres også hvert år Baalbek-festivalen.

2: Mzaar Kfardebian

Visste du at Libanon har strålende skikjøring? Bare en times kjøring fra Beirut, og du er oppe i fjellheimen. Skisenteret er det største i Midtøsten med 42 løyper som dekker 80 km. Sesong fra desember til april.

3: Jbeil/Byblos

Jbeil, bedre kjent som Byblos, er en eldgammel havneby i Libanon, rundt 37 km nord for Beirut. Den er en av verdens eldste kontinuerlig befolkede byer, og allerede på fönikernes tid ble den ansett som urgammel. Forskere mener at stedet hadde bosetning allerede 5000 år f.Kr.

To glade gosser, Samer og Wyller, høye på arak og froskelår på Varouj.

Tett og intimt på Varouj.